

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput I. De obitu Matthiæ Ortitz Ven. nostræ Virg. Sor. Joannæ à Jesu
Maria mariti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

LIBER III.

VITÆ

Sor. Ioannæ à IESU MARIA, à statu viduitatis usque ad Cœnobiticam vitam.

CAPVT I.

De obitu Matthiæ Ortiz Mariti Ven. nostræ Virg. Sor. Ioannæ à IESU MARIA.

Sancta & virtute perfecta mulier, est viri matrimonio illigati ingens felicitas & benedictio. Etenim cum Coniuges S. Scripturæ testimonio duo sint in carne una, adnitendum est Sanctæ coniugi, ut & maritus eius evadat Sanctus, ad quod equidem non amore solum conjugali, sed propriâ utilitate impellitur. Narrat de S. sua Sorore Gorgonia (*Orat. de S. Gorgon.*) B. Gregorius Nazianzenus, consuevisse eam pro marito suo eo, qui sequitur modo, Deum precari. "Oro Domine, da marito meo gratiam, ut ad modum sanctus fiat; ne pars ulla in me reperiat, quæ non servitio tuo sit ex toto dedita & addita. Arbitrabatur S. hæc Matrōna se maritumque suum rem unam esse. quapropter videbatur ei, si forte maritus suus Deum omnipotentem quopiam scelere lacefferet, de sua persona quiddam pariter peccaturum. Eandem prorsus mentem circa maritum suum seque ipsam gefit Ven. virginea coniux ac sponsa Ioannæ à IESU MARIA, ideoque Deum ac Dominum suum, pro suo

Marito, ad iam memoratum D. Gorgoniæ modum deprecabatur. Diligenter porro hic perpendendum est, tametsi is coniugi suæ dirus esset carnifex, inscrutabilem tamen DEI providentiam voluisse, ut custos intactæ eius pudicitie esset ille, qui alioquin Virgineum eius florem temeravisset. Cæterum nullum in eo crimen notari poterat, præterquam quod iracundus, odiique facilis esset ac nimius, seque nonnunquam ab improbo hoc impotentique affectu ultra æqui metas abripi sinerit. Castus cum primis fuit, & quidem etiam cum in florenti auræque instar mobili juventute coniugium iniisset, in quo annis prope 40. perdurans, cum semper divina dispositione in copulæ conjugalis expletione cum sponsa sua Ioanna impediretur, nunquam tamen auditus est, cum alia femina rem habuisse. Quod ipsum etiam eximium est testimonium virtutis castæ eius sponsæ Ioannæ. Eleemosynas large tribuebat, uti priori libro vidimus; quinimo ita in egenos erat benignus & charitate flagrans, ut solitus fuerit uxori suæ di-

Maritus est custos pudicitie Ioannæ.

Eiusdem mores virtutes ac vitia.

cere: Joanna, fac ut mihi potius desit aliquid, quam pauperibus Christi. Et ut omnia dicam compendio, fuit servus Dei, prout istud ipsamet sponsa illius Joanna testis exceptione maior confirmavit (*vit. ipsi. n. 45.*) Narrat ipsa in descriptione vitæ suæ, quod cum illa in Nosocomiis ægrotantium satageret, plurimumque intenta esset, vulneribus ulcerosorum ægrorumque mundandis, fovendis obligandis curandisq; ei quadam vice dixerit, "Joanna, neutiquam convenit, ut mulier nupta conditionis tuæ eiusmodi vacet operibus, ad alium Deo serviri modum potest. Ego, ait illa, respondi ei: si id sibi minime probaretur, desistere me velle, at vero desinere istud summo opere arrisurum spiritui maligno. Fuit is quidem, ait præterea Joanna, iracundus, erat tamen servus Dei, responditq; mihi ne ipsius causâ id intermittâ. Universa hæc Dei dona, haudquaquam communes eq; trivio sunt virtutes in homine seculari. Eâ in vivendi ratione perseveravit usq; ad mortem: quod sane totum indubitato aliud non fuit, quam boni exempli, interventusq; suæ coniugis operatio, quæ ceu fida uxor, nunquam intermisit maritum suum divino Numini commendare. Ad extremum tandem suprema ei supervenit ægritudo, quo in lethifero accidente, eximia germanaque charitas fidelissimæ eius sponsæ Ioannæ peculiariter eluxit. Suum illa Matthiâ ne ad momentum quidem in morbo destituit, eratq; ei fidi tutelaris genii instar. vehementi quidem tenebatur sollicitudine corporis eius nullo non conducibili me-

Supremo morbo corripitur Ioannæq; ei fideliter assistit

dicamentorum genere recreantur ac refovendi, longe tamen maiorem æternæ salutis animæ illius gerebat curam. Revelatum ei erat cœlitus, eum ex infirmitate illa moriturum, ideoq; resistebat in faciem cunctis, qui forte spem aliquam recuperandæ valetudinis ei faciebat. Blandiuntur tales, molliq; palpo adulantur ægrotis, ac suo inani fulfurio, velut fascino eos dementant, ac improbe fallunt, ut sic frequenter seducti infirmi, ad obeundam pie mortem, non ut concedet sese disponant. Dum igitur aliquando solito magis angustiaretur Matthias, impatiētiusq; ferret molestias, ait ad eum Ioanna: domine fac serves exhibeasq; patientiam, dolores tuos omnipotenti Deo offer. Vide dilectæ mi D. clare ego ac citra ambages rem denuncio. Scito deum per hunc morbum te ad se accipere velle. Qui hoc? ait ille, forte medici asseverant moriendum mihi esse? Nequaquam D. respondit illa. medici hoc non dixerunt, se aiunt melius te habiturum. Et ego, inquit ille, melius etiam sentio, ut medici asseverant. Melius habet sentitque tua charitas? ait rursus Ioanna, at fidem mihi certam habeas velim, te hoc è strato amplius non surrecturum. Hisce ille sermonibus, in extremi discriminis cognitione venit, seque totum divini arbitrii ac sponsæ eius Ioannæ dispositioni contradidit, illa vero doctoribus medicis non consciis SS. Sacramentis eum communiri procuravit, quod ni mature præstitisset, sine illis immaturo fato is cõcessisset. Perceptis sacrosanctis Sacramentis, loquendi facultas eum destituit,

toto-

Mortem certam minere mariti prædicit

Matris Sacra-

mentis
perceptis
loquela
privatur.

totog; quatrduo nihil cibi sumpfit; mētis tamē sēper permāsit compos. Perditabat interea Ioanna ad eius cervicē ubiq; ei assistens, hortabatur ad veram detestationē peccatorum & amorem Dei, partes denique omnes fidelis sponsæ in hac extrema necessitate abunde implevit. Dum vero iam prodromos secuturæ mox mortis adesse conspexit, supremūq; illud punctistitium à quo aeterna vel salus ac beatitudo, vel exitiū ac damnatio pendet, imminere, imō iam premere videret, ingenti fervore spiritus, devotione ac reverentia crucifixum complexa manibus, extremo in illo luctamine omni ope ei assistendū adiuvandūque duxit, “Domine, ajebar ad illū Ioanna, intuere “dulcissimum nostrum Jesum, qui “Pater est misericordiarum & deus “totius consolationis: qui est spes “nostra & fortitudo nostra, in quem “credimus, in quem speramus, quem “super omnia diligimus, à quo vicissim tenerrime diligimur. En brachia expandit ad te amplexandum. “Pro nobis è sublimi cœlo ad terras “descendit, è terris ad crucem usque “ascendit. Longe ardentius ille salutem nostram desiderat, quam nos ipsi: atque ideo five vivamus, seu “moriamur, vivimus morimurque “certa cum fiducia eum nos ob suam “nimiam charitatem proteſturum. “Hunc igitur precare, ut tibi in ultima hâc necessitate gratiâ suâ assistat, ad agonem angustiasq; mortis “compacientia perferendas. Condone dolores tuos cum doloribus eius “SS. Passionis, ut exigui doloris tui, “eius sanguini permixti, eidē grati,

“tibi vero fiant meritorii. Non est a
“versatus pro nobis homo fieri, no
“stram carnem sibi assumere, ac pro
“brosissima morte crucis nos redime
“re, ita ille nos dilexit, quanto ergo
“lubentius promptiusque nos faciet
“salvos? Aspice patentes aeternæ
“vitæ portas, videlicet sacra s. vul
“nera. Clama & pulsa hæc salutis
“fores & dic: Tu Domine in stipite
“crucis tuæ immutabili veritate
“pollicitus es, omnibus ei portas sa
“lutis patefaciendas, qui te invo
“cant ex intimo corde, atque san
“ctorum vulnerum tuorum ostia
“fiducialiter pulsant. Admoneo te
“Domine istius promissionis tuæ,
“confido in te ceu fidei iussorem
“meum. Respice me oculis inex
“haustæ tuæ misericordiæ, ut la
“tronem ac plures alios peccato
“tores respexisti, quos ab hoste
“maligno abs te servatos ac ereptos
“in gratiam recepisti. Peccator ego
“sum, ut erant illi, tu vero es ma
“nesque in omnes aeternitates sem
“per fluens fons miserationum.
“Non ego equidem sum dignus fi
“lius tuus dici, tu autem es perma
“nesque meus benignissimus Pater.
“O Pater mi, Salvator mi, sanguis
“horū sacratissimorū vulnerū pro
“fluxit ad abluendas noxas meas,
“ac debita diluenda. Hoc nunc
“sanguine utor, quoniam eo
“emptus & redemptus sum. Pol
“licitus es tu in quacunque hora
“peccator scelerum suorum pœ
“nitentiâ ductus ingemisceret,
“omnia ei remissum iri. vide ô nomi
“ne in hora ista contritionem cordis
“mei, tuasq; in me misero peccatore
B b 3 adimple

Devota
& efficax
Ioannæ
ad mori
bundum
maritum
exhorta
tio.

"adimple promissiones. Vide hic,
 "O mi Jesu, servum tuū, conforta me
 "in morte, qui ut omnibus nobis do-
 "nares vitā, es mortuus. Infirmor ego
 "tu vero medicus es; sana me. Pauper
 "et inops ego sum, tu vero dives: ad-
 "juva me. Morior fame, tu panis es,
 "pascue me. Siti exaresco, tu fons es,
 "estum meū refrigera. Tu es Salva-
 "tor meus: esto mihi in salutē. O mi
 "Jesu in manus tuas commendo spi-
 "ritum meum, u me in ligno crucis
 "redemisti Domine mi & Deus ve-
 "ritatis. Hæc inter fervida iuvamina
 precesque Matthias Ortiz spiritum
 suum in manus sui Conditoris tradi-
 dit 14. Octob. Anno 1622.

*Eiusdem
obitus.*

Quod salutem hominis attinet, ea
 soli Deo est cognita. Unde canit Da-
 vid: deus noster deus salvos faciendi
 & domini domini sunt exitus mortis.
 (Ps. 67. v. 21.) Introitus communis
 est omnibus. Novimus omnes eun-
 dem nobis esse per portas mortis ad
 domum æternitatis; quis vero novit
 quomodo aut quando abeundum,
 aut ubi mansurus sit? Soli deo totum
 id perspectū est, & ille cui hoc vult
 revelare. Ita Ioanna nostra cognovit
 exitum, qui maritum eius in morte
 maneret, & salutem quam in altera
 vita consequeretur. b. mater Teresa
 in quadam apparitione ei ante de-
 cessum mariti secretum hoc revela-
 vit. Ioanna aiebat Benignissimus
 Deus peculiari ac abdita providen-
 tiæ suæ dispositione ordinavit ne cœ-
 nobium ingredereris, sed matrimo-
 nio copulareris, crucemque eam fer-
 res quam huc usque tulisti. Tu quo-
 que tali pacto animam coniugis tui

lucrata es, quia per te salutem æternā
 adipiscetur. Revelationi huic in to-
 ta vita sua convenienter loquitur fa-
 mula Christi Ioanna, quoties mariti
 sui forte mentio ab ea fit. Nunquam
 illa ait: Vir meus, cui æternam re-
 quietem donet Deus, prout alioquin
 apud cunctos fideles ea loquendi
 forma laudabiliter in usu est. Sed in-
 solito quodam utitur loquendi mo-
 do, aperte dicens: Vir meus, qui æ-
 terna potitur felicitate, vel, qui nunc
 Deo fruitur. Hic scribendi modus
 in tam virtuosa, pia, casta, candida-
 que muliere, mysterium est potius,
 quam inconsiderata præcipitatio.
 nihilominus tamen obitum sui con-
 jugis Ioanna graviter sensit, sed cum
 grano salis, sapienter, plenaque cum
 resignatione in voluntatem Divinā.
 Non illa ejulatu nimio ululatuque
 potius, ac inconditis questibus insa-
 niæ similis vociferabatur, quemad-
 modum hodie sæminarum plurimæ
 ad externā duntaxat speciem ac ho-
 mines decipiendos agunt. Porro
 mortuo vix in sepulchrum illato
 terræque addito, simul omnis eius
 memoria æternā oblivione sepulta
 est. Tali profecto insania nihil de
 mortuo servitur. Non sic egit Ioan-
 na. Nunquam non illa Matthiæ sui
 devotā gessit memori animo recor-
 dationem, animamque eius fideliter
 Deo commendavit. Multum quid-
 em in vita usibus mortalium bona
 servit societas, at multo illa est uti-
 lior in & post mortem, dum
 ea quam maxime egent
 demortui.

*Ac certa
salus in
anna re-
velata.*

*Decessum
mariti
anna per
sapienter*